

STORTINGET

Innst. 369 S

(2020–2021)

Innstilling til Stortinget
fra næringskomiteen

Dokument 8:146 S (2020–2021)

Innstilling fra næringskomiteen om Representantforslag fra stortingsrepresentant Seher Aydar om å innføre kvotetrekke for eksport av ubearbeidet fisk for å sikre at norsk fisk skaper norske arbeidsplasser

Til Stortinget

Sammendrag

I dokumentet fremmes følgende forslag:

- «1. Stortinget ber regjeringen fremme forslag om en ordning med kvotetrekke etter islandsk modell for fangst av fisk som eksporteres, fryst eller fersk, uten å ha vært bearbeidet på land i Norge.
2. Stortinget ber regjeringen fremme en sak med tiltak som kan sikre ilandføring av oppdrettsfisk i Norge i framtida, herunder tiltak etter modell fra kvotetrekksordningen på Island og andre tiltak som er egnet til å stanse utviklingen representert ved 'Norwegian Gannet', der norsk oppdrettsfisk slaktes om bord på båten før den leveres i utlandet.»

Det vises til representantforslaget for nærmere redegjørelse for forslagene.

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Åsunn Lyngedal, Cecilie Myrseth, Nils Kristen Sandtrøen og Terje Aasland, fra Høyre, Margunn Ebbesen, Guro Angell Gimse, Kårstein Eidem Løvaas og Tom-

Christer Nilsen, fra Fremskrittspartiet, Sivert Bjørnstad og Bengt Rune Strifeldt, fra Senterpartiet, Geir Adelsten Iversen og lederen Geir Pollestad, fra Sosialistisk Venstreparti, Torgeir Knag Fylkesnes, fra Venstre, André N. Skjelstad, og fra Kristelig Folkeparti, Steinar Reiten, viser til representantforslag fra Seher Aydar (Rødt) om å innføre kvotetrekke for eksport av ubearbeidet fisk for å sikre at norsk fisk skaper norske arbeidsplasser. Komiteen viser ellers til brev datert 8. april 2021 fra statsråd Odd Emil Ingebrigtsen. Brevet er vedlagt innstillingen.

Forslagets punkt går ut på å innføre et kvotetrekke etter islandsk modell – i forslaget skissert som et kvotetrekke på 20 pst. for torsk og hyse og 15 pst. på andre arter som ikke har vært bearbeidet på land før eksport. Kvotetrekket skal etter forslaget gjelde både for all villfisk og for all fisk produsert i havbruk.

Komiteen legger til grunn at forslagsstiller med «på land» mener at bearbeiding som har foregått til sjøs, ikke skal kunne regnes som bearbeiding og eventuelt ville medført kvotetrekke. Komiteen legger videre til grunn at ettersom det ikke er kvoter innenfor havbruk, er det en redusert maksimal tillat biomasse (MTB) innenfor en havbrukskonsesjon, tilsvarende trekket i «trafikklyssystemets» ordning, det her er snakk om.

Forslaget har vært på skriftlig høring. Det er kommet inn tre høringsuttalelser fra hhv. Kystens Tanke-smie, Kystopprøret og Fiskekjøpernes Forening (FiFor). Høringsuttalelsene støtter i hovedsak forslaget, med den nyansen at FiFor ber om en utredning av dette, og i tillegg en utredning av en fylkesvis administrert lisensordning for fiskeforedlingsbedrifter.

Komiteen viser til at det er henvist til den island-ske modellen i forslaget. Det er ikke en tilsvarende mo-

dell i aktiv funksjon på Island i dag. Den islandske modellen er en lovregel som gir åpning for en regulering gjennom forskrift. Det kan utformes en forskrift om at fangst som eksporteres ubearbeidet, kan gis et teknisk avregningsmessig påslag på inntil 20 (15) pst. ved rapportering. Det er ikke i skrivende stund utformet eller gjeldende en slik forskrift på Island.

Komiteens flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet, Venstre og Kristelig Folkeparti, viser til forslagsstillers bakgrunnsargumentasjon og forslag. Flertallet vil peke på at det her fremsettes en rekke påstander på sviktende grunnlag. Flertallet viser i denne sammenheng til fiskeriministerens svarbrev, Riksrevisjonens gjennomgang av kvotesystemet, offentlig tilgjengelig landingsstatistikk og fangststatistikk samt kvoteregister og eieroversikter knyttet til fartøy og aksjeselskap.

Påstanden om at et 20-talls familier eier halvparten av kvotene, medfører ikke riktighet om man holder påstanden opp mot landing av fisk og eierskap. Som senest slått fast i kvotemeldingen er det ingen som eier kvotene. De tilhører fellesskapet. Selv om man skulle legge til grunn at det er tenkt på de som for tiden fisker på disse kvotene, er denne påstanden feil. Ingen familier kontrollerer en så stor del av den norske totalfangsten.

Flertallet mener påstanden om at bare 10 pst. av fisken landes i Kyst-Norge, ikke medfører riktighet. Totaltallet for villfanget fisk er ifølge SSB ca. 86 pst. For torskefisker er totaltallet ca. 99 pst. (<https://www.ssb.no/fiskeri>, kildetabell 12847).

Flertallet mener påstanden om at kvoter er overført fra kystfiskere til trål ikke medfører riktighet om en legger til grunn kvotestattstikk. Kvotefordelingen på torsk og sild har fulgt en stige. Denne stigen har gjort at fordelingen har variert noe avhengig av totalkvote. I kvotemeldingen ble det besluttet å gå bort fra stigen. I den forbindelse er kysts relative andel (målt i tråd med tidligere tellemåte) økt noe, tilsvarende om lag 4 000 tonn i 2021. Forslagsstiller gir ingen informasjon om når og hvordan en slik overføring skal ha skjedd.

Forslagsstiller viser til erfaringer fra Island. Flertallet ser det som vanskelig å legge erfaringer fra Island til grunn, så lenge det ikke har vært eller er et tilsvarende regelverk i reell funksjon på Island. Regelverket på Island skiller heller ikke mellom bearbeiding til sjøs og på land. Tidligere undersøkelser av årsaken til forskjellen i bearbeidingsgrad for villfanget fisk mellom Island og Norge har pekt på to viktige strukturelle forskjeller.

Den ene er at Island ikke har de sterke sesongsvingningene i fisket, bl.a. i torskefisket, som Norge har. Den voldsomme sesongtoppen i starten av året for torskefisket i Norge, og tilsvarende lave landinger resten av året, gjør at en ikke, som på Island, har mulighet til å tilpasse industrikapasitet til en helårsdrift basert på ferskt

råstoff og bestillingsfiske fra industrien. Der en i Norge i perioder får inn mer fisk enn industrien kan håndtere fersk, og i andre perioder «for lite», får en på Island inn jevnt med fisk hele året.

Den andre er at Islands fiskeri er industrieid. Det medfører at det er industrien som avgjør når det fiskes, hva en fisker på, og hvor mye en leverer hvor. Dette er en struktur en ikke har ønsket i Norge, og som lovverket forhindrer, fordi vi i Norge har ønsket at det er aktive fiskere som skal eie fiskeflåten. Pliktrålerne er et unntak fra denne hovedregelen.

Dette ser ut til å være de viktigste faktorene for en høyere bearbeidingsgrad på Island. I tillegg har Island hatt en betydelig høyere andel bearbeiding til sjøs, noe som etter forslagsstillers opplegg ville ha medført kvotetrekkt, men som ikke er et stort innslag i norske fiskerier.

Flertallet viser til omtalen av Havline/Norwegian Gannet som konsept. Forbudet mot eksport av produksjonsfisk i gjeldende regelverk innebærer at nye slaktebåter etter dette konseptet ikke vil være tillat. Samtidig vil flertallet peke på at dette fartøyet er NOR-registrert med norske tariffer om bord, i tråd med målsettingen i samme representants forslag for cruisenæring i norsk farvann.

Flertallet deler målsettingen om høyere bearbeidingsgrad og høyere total verdiskaping basert på marine ressurser. Flertallet viser i denne sammenheng bl.a. til regjeringens oppdaterte havstrategi «Blå muligheter» og «Regjeringa sin strategi for auka verdiskaping frå marint restråstoff».

Det konkrete forslaget i denne saken går ut på et kvotetrekkt når fisken ikke bearbeides på land i Norge. Flertallet vil peke på at dette vil bety at ansvaret for hva fisken brukes til, legges på fiskeren. Det er utfordrende fordi fiskeren ikke har styring over hva fisken brukes til etter at den er solgt. Dermed ilegges straffen i form av trekk for noen som ikke har innflytelse over den aktiviteten som utløser trekktet. Dette frembringer assosiasjoner til Wessels dikt «Smeden og Bageren», der den eldste bakeren må unngjelde for smedens gjerning. En sjarkfisker ville da altså få kvotetrekkt om fiskemottaket velger å selge fisken ut av landet uten videre bearbeiding.

Prinsipielt er derfor forslaget problematisk.

Dersom forslaget skulle ha den ønskede virkning, ville det måtte dempe sesongsvingningene i norske fiskerier, spesielt torskefiskeriene. Konsekvensen av det ville være negativ i form av økte kostnader, økt drivstofforbruk og klimaavtrykk per kg fisk og en tøffere beskatning av kysttorsk mellom hovedinnsigene av norsk arktisk torsk. Dette er verken miljømessig, klimamessig, økonomisk eller biologisk forsvarlig.

Alternativet er en overgang til økt innfrysing om bord og på land og i større grad produksjon basert på

frosset råstoff, slik at råstoffet kan lagres gjennom sesongtoppene.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti støtter forslagsstiller i at det må stimuleres til mer bearbeiding av både villfanget fisk og oppdrettsfisk langs kysten. Disse medlemmer er opptatt av at viktige endringer i kvotesystemet må utredes tilstrekkelig, noe også Riksrevisjonen har påpekt i sin rapport om kvotesystemet i fiskeriene. Disse medlemmer har tatt til orde for en oppdatert kvotemelding, som skal bidra til å bygge lokalsamfunn langs hele kysten, sikre en rettferdig fordeling av ressursene og sikre fremtidsrette arbeidsplasser. Disse medlemmer vil stimulere til bærekraftig vekst innenfor oppdrettsnæringen og ser det som viktig at lokalsamfunnene sikres ringvirkninger av verdiskapingen i form av arbeidsplasser og aktivitet, i tråd med intensjonene i forslaget.

Komiteens medlemmer fra Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti viser til den negative utviklingen hvor stadig mer fisk fryses om bord og ikke videreføres i Norge. Dette utgjør et stort tap for landet og alle kystsamfunnene som kunne ha bygd næring og industri med utgangspunkt i råstoffet.

På bakgrunn av dette vil disse medlemmer fremme følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen foreslå tiltak som sikrer økt bearbeiding i Norge av norsk vill- og oppdrettsfisk. Tiltak som kvotetrek, avgifter og andre tiltak bes vurdert.»

Komiteens flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet, Venstre og Kristelig Folkeparti, støtter intensjonen om å bidra til mer bearbeiding av sjømat i Norge. Flertallet vil vise til at dette har vært tema i de fleste strategier og styringsdokumenter knyttet til temaet. Flertallet legger derfor til grunn at dette er en sentral problemstilling også i regjeringens arbeid med feltet. Dette er et svært viktig arbeid for å sikre verdiskaping og sysselsetting langs kysten basert på landets ressurser. Flertallet vil derfor understreke viktigheten av regjeringens arbeid med rammevilkårene for norsk sjømatindustri. Det vises til Granavolden-plattformens punkt om å styrke Norge som sjømatnasjon og sikre god markedsadgang for norske produkter.

Flertallet vil peke på at å innføre nye handelshindre som kvotetrek eller eksportavgifter fra norsk side vil gjøre arbeidet med markedsadgang vanskeligere og

kan være i strid med forpliktelsene og intensjonene i eksisterende avtaler. Dette ble pekt på blant annet i diskusjonene rundt utformingen av produksjonsavgift for havbruk.

Flertallet vil også peke på at innføring av slike handelshindre vil kunne føre til motreaksjoner fra aktuelle handelspartnere. Resultatet kunne da lett bli økte handelshindre for norsk eksport, for eksempel ved økt toll på norsk bearbeidet sjømat. Nettoeffekten av slike tiltak vil dermed være vanskelig å overskue på forhånd og kan like gjerne i sum føre til dårligere betingelser for norsk sjømateksport.

Flertallet vil også peke på at i sesongtoppene, for eksempel for torsk, vil kvotetrek og avgift i liten grad være noe annet enn en ren økt skattlegging av kystflåten, siden disse sesongtoppene alltid vil måtte medføre en grad av eksport av rund fisk.

Flertallet støtter intensjonen i forslaget om å sikre at oppdrettsfisk slaktes og bearbeides i Norge. Flertallet vil i denne sammenheng peke på at det er varslet en egen strategi for havbruk. Oppdrettsfisk slaktes i det alt vesentlige i Norge, og det ene slaktebåtkonseptet som er i drift, er som pekt på over, ikke lenger i tråd med dagens regelverk for produksjonsfisk.

Forslag fra mindretall

Forslag fra Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen foreslå tiltak som sikrer økt bearbeiding i Norge av norsk vill- og oppdrettsfisk. Tiltak som kvotetrek, avgifter og andre tiltak bes vurdert.

Komiteens tilråding

Komiteens tilråding fremmes av medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet, Venstre og Kristelig Folkeparti.

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til representantforslaget og rå Stortinget til å gjøre følgende

vedtak:

Dokument 8:146 S (2020–2021) – Representantforslag fra stortingsrepresentant Seher Aydar om å innføre kvotetrek for eksport av ubearbeidet fisk for å sikre at norsk fisk skaper norske arbeidsplasser – vedtas ikke.

Oslo, i næringskomiteen, den 29. april 2021

Geir Pollestad
leder

Tom-Christer Nilsen
ordfører

DET KONGELIGE
NÆRINGS- OG FISKERIDEPARTEMENT

Fiskeri- og sjømatministeren

Næringskomiteen
Stortinget
Postboks 1700 Sentrum
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref
21/2317

Dato
8. april 2021

Dokument 8:146 (2020-2021) om å innføre kvotetrekke for eksport av ubearbeidet fisk for å sikre at norsk fisk skaper norske arbeidsplasser

Jeg viser til brev fra næringskomiteen 23. mars 2021 vedrørende representantforslag 8:146 S (2020-2021) Representantforslag fra stortingsrepresentant Seher Aydar om å innføre kvotetrekke for eksport av ubearbeidet fisk for å sikre at norsk fisk skaper norske arbeidsplasser. Næringskomiteen har bedt om Nærings- og fiskeridepartementets vurdering av forslaget. Vurderingen følger nedenfor.

1. Stortinget ber regjeringen fremme forslag om en ordning med kvotetrekke etter islandsk modell for fangst av fisk som eksporteres, fryst eller fersk, uten å ha vært bearbeidet på land i Norge.

Representanten tegner et bilde av at fisken i havet ikke lenger sørger for arbeidsplasser og "lys i husan" langs kysten av Norge. Det er lite som støtter opp om en slik beskrivelse. Sjømatnæringen er viktig for verdiskaping, sysselsetting og bosetting i distriktene langs kysten, og det skal den fortsette å være.

Ifølge Nofima, Menons og Norces rapport *Nasjonale ringvirkninger av sjømatnæringen 2019* har sjømatnæringen større betydning for sysselsetting i distriktene enn andre næringer, og det legges igjen store verdier langs kysten. Ifølge rapporten var 44 400 personer direkte sysselsatt i sjømatnæringen i 2019, og i tillegg kommer et betydelig antall personer om man inkluderer indirekte sysselsetting som er knyttet til sjømatnæringen. Ifølge samme rapport har omsetningen i sjømatnæringen i løpet av de siste femten årene blitt seksdoblet, og verdiskapingen er mer enn syvdoblet.

Representanten viser også til at trålerne tar over kvotene fra kystflåten og fiskekvotene bør omfordeles i favør kystflåten. Når det gjelder hvordan kvoter fordeles mellom trålflåten og kystfiskeflåten er det viktig å ha med seg at flere av de viktigste norske fiskeriene har store sesongvariasjoner. Dette betyr at fisken kun er tilgjengelig for kystflåten i en kort periode av året. Vi trenger derfor en differensiert flåte som rommer både trålere og mindre båter for å utnytte fiskebestandene på en best mulig måte innenfor biologisk bærekraftige rammer. Dette er det bred politisk oppslutning om.

Videre stemmer det ikke at trålerne "tar over" kvotene fra kystfiskeflåten. Trålstigen har sørget for at andelen torsk som går til den konvensjonelle flåten, har ligget stabilt mellom 67 og 72 %, basert på størrelsen av totalkvoten. De siste årene har torsk kvotene vært høye, og den konvensjonelle flåtens andel har ligget jevnt på 67 %. Fra og med i år er fordelingen fast mellom år, som betyr at 68 % av torsk kvoten går til den delen av flåten som fisker med konvensjonelle fiskeredskap (ikke trål). Kvotemeldingen bidrar således til en viss styrking av konvensjonell flåte i 2021.

Når det gjelder økt bearbeiding av fisk i Norge, så ønsker regjeringen å tilrettelegge for at det skal bli mer lønnsomt å bearbeide mer av fisken i Norge, men det må være opp til næringsaktørene selv å finne løsninger som gir lønnsom drift. Å drive lønnsomt er en forutsetning for at sjømatnæringen fortsatt skal spille en sentral rolle for sysselsetting og aktivitet langs kysten. Epoken hvor staten gikk inn i fiskeindustrien med statlige subsidier og eierskap er for lenge et tilbakelagt kapittel. Regjeringen har derimot iverksatt flere tiltak for å øke bearbeidingsgraden i Norge, som for eksempel ferskfiskordningen og levendelagringsordningen. Når fisk eksporteres ubearbeidet, handler dette om at det er det mest lønnsomme i et globalt råstoffmarked.

Regjeringen har i Granavolden-plattformen slått fast at hovedprinsippene i havressursloven, deltakerloven og fiskesalgslagsloven ligger fast. I dette ligger det at hensyn til økonomisk og sosial bærekraft skal balanseres. Havressursloven slår fast at forvaltningen av viltlevende marine ressurser skal være bærekraftig og samfunnsøkonomisk lønnsom og at forvaltningen skal medvirke til å sikre sysselsetting og bosetting i kystsamfunn.

Etter deltakerloven er det kun aktive fiskere som kan eie fiskefartøy med kvoter i Norge, noe som innebærer at fiskeriledet og industriledet er adskilt på eiersiden. Fiskeriledet har dermed i liten grad innflytelse på hva fiskekjøperen velger å gjøre med fisken. Fiskekjøperen står fritt til å velge til hvem og hvordan fisken til enhver tid selges. At fiskeriledet skal ilegges et kvotetrekk hvis fiskekjøper ikke velger å bearbeide fisken, virker urimelig.

Vi er ikke kjent med detaljene i hvordan den islandske modellen for kvotetrekk fungerer i praksis, men jeg konstaterer at en slik ordning er mulig på Island fordi næringen er vertikalintegreert og fordi fiskeindustrien har kontroll over kvotene. I Norge ønsker vi å ha en differensiert flåte. Hovedregelen er at den som disponerer en fiskekvote også er den som fisker den. Slik er det ikke på Island, hvor en stor del av flåten består av større fartøy som fisker "på bestilling" fra sine eiere på land. Å gjennomføre en slik ordning i Norge reiser

grunnleggende spørsmål om det lovverket som flere regjeringer og Storting har understreket skal ligge fast. På Island har man verken deltakerlov eller fiskesalgslagslov, og de biologiske og geografiske forholdene er ikke sammenliknbare.

Kvoterettigheter er overførbare på Island, noe som har gitt en utvikling der store, vertikalintegreerte konsern har fått stadig større kontroll over kvotene. I 2015 eide de 10 største sjømatelskapene på Island 53 % av fiskekvotene. Denne utviklingen har resultert i en fiskerinæring som genererer en stor og skattleggbare ressursrente. Island har sin modell som er tilrettelagt for islandske forhold, hvor fiskeriforvaltningen først og fremst har tilrettelagt for å maksimere fiskerienes bidrag til nasjonal verdiskaping. Dette har de fått til ved å innføre reguleringer som sørger for at avviklingen av fisket skjer på fiskeindustriens premisser. Dette har hatt positive ringvirkninger i form av produktivitet og verdiøkning av kvotene, men har reist spørsmål om negative konsekvenser for fiskerne i kystflåten og for kystsamfunnene på Island.

Islandsk fiskeriforvaltning er ikke direkte sammenlignbar med norsk fiskeriforvaltning, og det er derfor vanskelig å se at en slik ordning er gjennomførbar i Norge, gitt de prinsippene vi søker å hegne om i dagens lovverk. Jeg ser det derfor ikke som aktuelt å fremme et slikt forslag for Stortinget.

2. Stortinget ber regjeringen fremme en sak med tiltak som kan sikre ilandføring av oppdrettsfisk i Norge i framtida, herunder tiltak etter modell av kvotetrekksordningen på Island og andre tiltak som er egnet til å stanse utviklingen representert ved «Norwegian Gannet», der norsk oppdrettsfisk slaktes om bord på båten før den leveres i utlandet.

Norge er den ledende produsenten i verden av oppdrettslaks. Om lag 75 prosent av laksefisken som blir produsert i Norge, blir eksportert eller solgt ubearbeidet. Dette blir av enkelte framstilt som et problem, men eksporten av norsk laks er utvilsomt en suksesshistorie. Her vil jeg også minne om at en total oppdrettsproduksjon på omtrent 1,5 millioner tonn innebærer at det årlig blir bearbeidet ca. 375 000 tonn laks og ørret i Norge. Den bearbeidingen som finner sted i Norge, er dominert av filetproduksjon der omtrent 65 prosent av den totale produksjonen er ferske fileter, mens resten av kvantumet er fryste fileter. Dessverre så blir bare en prosent av laksen røkt i Norge, men en viktig årsak til dette er at tollsatsen på røykelaks til EU er på hele 13 %.

Jeg deler ønsket om å bearbeide mer i Norge, men jeg mener likevel ikke at det er hensiktsmessig med en "ilandføringsplikt". Jeg ønsker også mer aktivitet i Norge og mer bearbeiding, men det må skje i form av lønnsomme arbeidsplasser og aktivitet. Vi har ikke tro på "tvangsordninger" i havbruksnæringen slik representanten synes å foreslå. Et slikt landingspåbud reiser også handelsrettslige problemstillinger, for eksempel vis-à-vis WTO og våre forpliktelser i EFTA og EØS.

Det er heller ikke gitt at en "ilandføringsplikt" av oppdrettsfisk vil føre til økt bearbeiding av laks i Norge, eller vil endre på at det av konkurransemessige årsaker er mest lønnsomt å

eksportere laks ubearbeidet ut av Norge. Her må en også ta i betraktning at konkurranseforholdene er helt forskjellige i hvitfiskindustrien og lakseindustrien. Selv om arbeids- og produksjonskostnader generelt er høye i Norge, så har lakseindustrien andre forutsetninger hva gjelder stabil tilgang på råstoff og preges ikke av store sesongvariasjoner som i hvitfiskindustrien. Her er det andre variabler som veier mer når det gjelder å sikre helårlige arbeidsplasser i industriledet. Hvorvidt det er lønnsomt eller ikke å bearbeide for eksempel laks i Norge påvirkes for eksempel i større grad av bl.a. markedsadgangshindre i form av toll enn i hvitfisknæringen. Dette gjør det vanskelig for norsk industri å konkurrere med EU om produkter med høy bearbeidingsgrad. Å sikre bedre markedsadgang for norsk sjømat er en prioritert sak for regjeringen, men dette er som kjent krevende forhandlingsprosesser.

Representanten viser til at regjeringen må stoppe selskaper som Hav Line, som har utviklet slaktebåten Norwegian Gannet, for å sikre norske arbeidsplasser. Vi minner her om at regjeringen ikke har vært, eller er, imot slaktebåter. Tvisten om Norwegian Gannet handlet om kvalitetsbestemmelsene i fiskekvalitetsforskriften og omdømmet til norsk laks i utlandet. Kravet om at oppdrettsfisk skal sorteres og feilrettes i Norge ligger fast, men det er gitt en særskilt tidsbegrenset dispensasjon fra kravet til Norwegian Gannet. Begrunnelsen for dette er bl.a. at Norwegian Gannet også er et eksempel på innovasjon og utvikling i havbruksnæringen som bidrar positivt på flere måter, for eksempel til å overføre godstransport fra vei til sjø, i tråd med klima- og miljømålsettinger. Slaktebåten har vist seg nyttig når havbruksnæringen har hatt akutt behov for slaktekapasitet, som under algeoppblomstringen i 2019. Fartøyet er også norskregistrert og skaper også arbeidsplasser. Forskjellen er at slakteaktiviteten finner sted på sjøen, og ikke på land.

Jeg vil også påpeke at det er viktig at vi ser på sjømatnæringens lønnsomhet i sin helhet, og jeg vil igjen understreke at det må være opp til næringen selv å finne gode, lønnsomme løsninger. Da er det ikke sikkert at det er avgjørende hvor slakteriene er lokalisert.

Å innføre en "ilandføringsplikt" er etter mitt syn ikke å tilrettelegge for en utvikling i havbruksnæringen hvor vi framover må arbeide for økte investeringer i innovasjon og "grønne løsninger". Jeg ser det derfor ikke som aktuelt å fremme et slikt forslag for Stortinget.

Med hilsen

Odd Emil Ingebrigtsen

